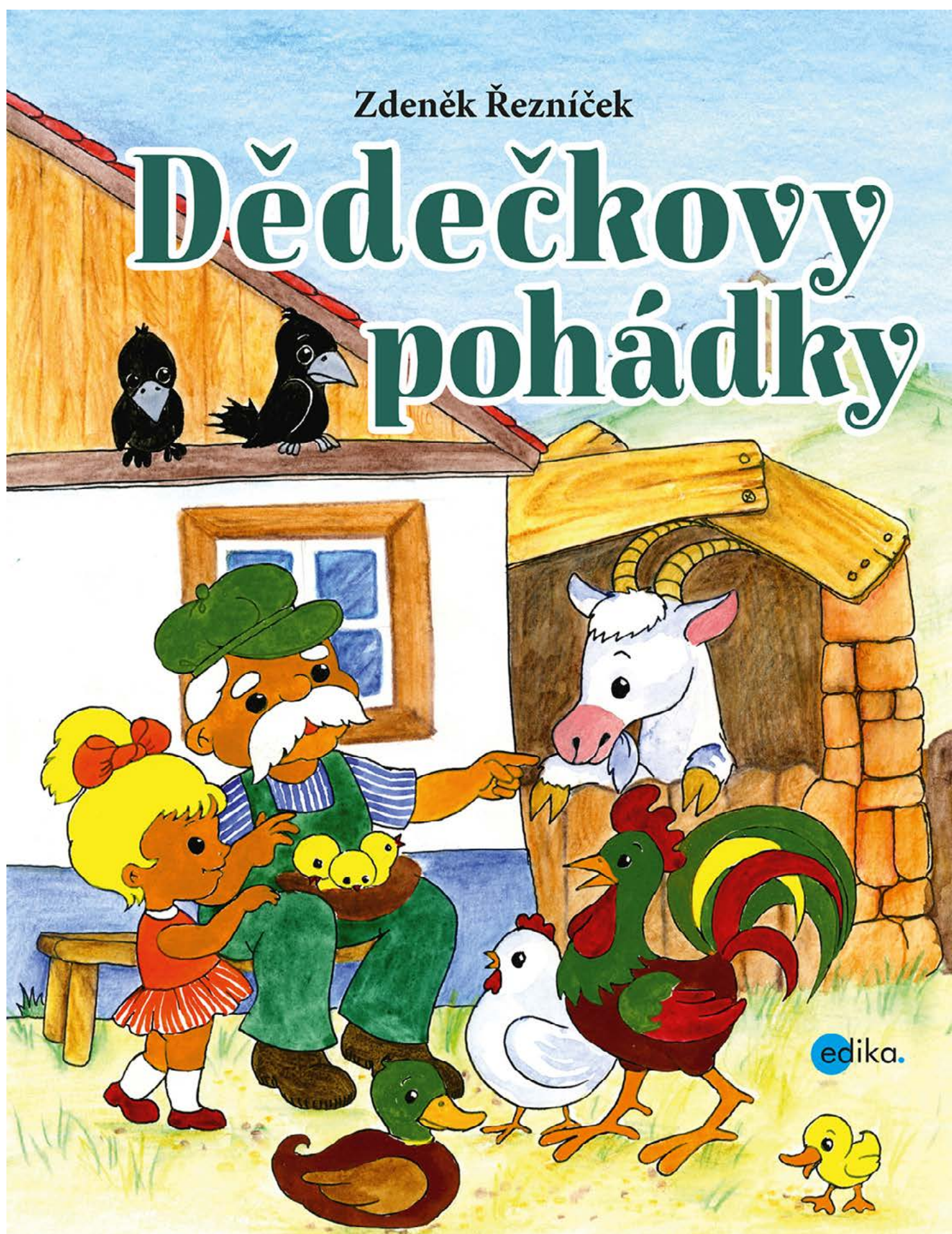

Zdeněk Řezníček

Dědečkovy pohádky

edika.

Dědečkovy pohádky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.edika.cz
www.albatrosmedia.cz

Zdeněk Řezníček
Dědečkovy pohádky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Obsah

Pohádky z dědečkova dvorku 4

- ◆ Jak Lucinka hledala ztracené mléko 5
- ◆ Pohádka o zlém mraku 9
- ◆ Pohádka o tom, proč má ježek bodliny 12
- ◆ Proč má kohout hřebínek 14
- ◆ Proč se říká mlsná jako koza 16
- ◆ O cvrčkovi a hodinkách 18
- ◆ O vyplakaném rybníku 20
- ◆ O královském prstenu 23
- ◆ Pohádka o Strašilínkovi 30

Africké pohádky. 38

- ◆ Pohádka o mořské královně 39
- ◆ O malém pasáčkovi a divotvorném ptáku 44
- ◆ O věrné lásce 48
- ◆ Pohádka o tom, proč je zebra pruhovaná 56
- ◆ Proč mají černoušci kudrnaté vlasy 59
- ◆ O zlém pocestném a začarované dívce 61

Pohádky z dědečkova dvorku

Jak Lucinka hledala ztracené mléko

Malá Lucinka byla v létě na návštěvě u babičky, která bydlela s dědečkem v chaloupce u lesa. Jednou ráno povídá babička dědečkovi: „Uteklo nám mléko, špatně jsi ho hlídal.“ Lucinka, která už nespala, to zaslechla a umínila si, že onoho nezbedného uprchlíka musí najít. Měla totiž moc ráda kakao s loupáčkem.

Vyskočila z postýlky a jen v noční košilce a bosá utíkala na dvůr. Kdepak jen to ztracené mléko může být? Na dvoře nebylo a nenašla ho ani v zahradě, a tak otevřela branku a vešla do lesa. Třeba uteklo sem. Vykračovala si po jehličí a vůbec ji to nepíchalo. Mušky na větvíčkách, v malinkých třpytivých nočních košíkách, se protahovaly a zívaly. Zívali i zajáci v pyžamech, kteří vykukovali za kmeny stromů. Prošla kolem mraveniště. Mravenci měli zrovna ranní rozcvičku, jen tak v trenýrkách cvičili: raz a dva, tři a čtyři. Všichni na ni volali: „Kam jdeš?“ A Lucinka jim vysvětlila, že hledá mléko, které uteklo dědečkovi někam do světa. A oni řekli, že půjdou pomoci hledat, a šli s ní. Přidala se i veverka a ptáčci – samí košiláčci. „Víte, mléko je zdravé a taky se z něho dělá kakao,“ poučovala je.

Les řídl a za stromy najednou spatřila něco bílého: „Jé, to bude mléko,“ zvolala a dala se do běhu přes vlhký vřes a přes kapradí ani necítila, jak ji studí nožky. Ale nebylo to mléko, to

jen bílý opar se vznášel nad černou tůní. Skokan zelený, co seděl na uhnílé větvi, na ni zavolal „Hele, že neumíš tohle?“ a vzornou šipkou zmizel pod hladinou. „Holčičko, vrať se, utoneš,“ volala za ní zvířátka i broučci. Ale už to nešlo. Pomalu se bořila hlouběji a hlouběji. Já tady umřu a už nikdy neuvidím maminku, pomyslela si smutně. Avšak ti na suchu se dali do díla. Mravenci s broučky dovlekli dlouhatánskou větev a Lucinka se jí chytila. Mravenec s nejsilnějším hlasem si na větev stoupl, křičel hej rup a ostatní táhli a táhli. Ptáčci a mušky drželi Lucinku za košilku a tak ji nadlehčovali. To si oddechli, když byla znovu na pevné

půdě. „Všem vám moc děkuji,“ se slzami v očích povídá Lucinka, „už žádné mléko hledat nebudu.“

„No neplač, hlavně že to dobře dopadlo. A co je to vlastně kakao?“ A Lucinka jim řekla, že je to prášek, rozmíchá se v mléku a je z něho potom moc dobrý nápoj. Vyprávěla jim ještě o spoustě lidských věcí a všichni naslouchali se zobáčky, tlamičkami a kusadly otevřenými. „Zítra vám donesu ochutnat kakao,“ slíbila.

Přišla do chaloupky, košilku měla mokrou a ještě k tomu od bahna. Dědeček s babičkou si však nevšimli, že byla pryč, mysleli, že ještě spí. Ti by byli smutní, kdyby to věděli!

Druhý den vzala Lucinka hrneček kakaa a lžičku a šup do lesa. Pokašlávala sice trochu a oči měla zarudlé, ale nedbala. Do mraveniště kápala, na větvičku, na kámen i na pařez. To bylo olizování a mlas-kání! Všem kakao moc chutnalo. Zítra zase připravíme snídani my, povídali. Ale druhý den na Lucinku čekali marně. A co toho měli připraveného! Nektar z květů, jahody, sladké kořínky, rozličné bobule a kdoví co ještě. Lucinka nepřišla ani odpoledne. Co s ní je? Vždyť nám to slíbila, divili se. Mravenci, mušky, běžte se za ní podívat.

Přišli k chaloupce. Dveře zavřené, okna také. Mravenci přece jen našli škvíru pod oknem a mušky, ty čekaly, až se otevrou dveře, a pak frnk do síně a dál do světnice. Tam na postýlce, s obkladem na čele, ležela Lucinka. „Lucinko, Lucinko, proč jsi nepřišla?“ „Když já bám horečku, a rýbu bám.“ A oni hned, co že to je. Než jim to stačila vysvětlit, vešla do pokoje babička, aby se na ni podívala. Slyšela totiž její hlas a myslela, že blouzní v horečce. Co je tady mravenců a těch much, zhrozila se. Kde se vzali? A dědečkovi hned nařídila, aby nezapomněl nakoupit mucholapky a jed proti hmyzu. Když babička odešla,

povídá Lucinka svým přátelům: „Honem utíkejte do lesa, jinak zahy-
nete. Všechno vám povím později.“

Dědeček přijel s nákupem a ve světnici neuviděl ani jednoho mra-
vence, ani jednu mušku. To je divné, kam zmizeli? Ale Lucinka si své
tajemství nechala pro sebe. Vždyť velcí stejně nevěří, že je takové údobí,
kdy malé holčičky umějí mluvit se zvířátky a všelijakými broučky.

Za několik dní se Lucinka uzdravila a hned utíkala do lesa. To bylo
radostné přivítání! Vyprávěli jeden přes druhého. „Ale, moji kama-
rádi, já zítra odjíždím k mamince a tatínkovi. Mějte se tu moc hezky
a vzpomínejte na mne. Zase přijedu.“

Avšak když Lucinka přijela podruhé, to už byla skoro velká hol-
čička – chodila přece do školky –, a když zašla do lesa, zjistila, že
na jeho obyvatele neumí promluvit. Docela tu řeč zapomněla. Ostatně,
ani nenašla mraveniště. A mušky, co bzučely ve slunci, to už byly prav-
nučky jejích bývalých kamarádek.

Pohádka o zlém mraku

V jednom kraji žil v chaloupce dědeček s vnoučkem. Žili spokojeně, neboť jejich kraj byl krásný a úrodný. Sluníčko svítlo, když mělo svítit, pršelo, když mělo pršet. Sklízeli zlaté obilí, vysoké, že v něm ani dědečka nebylo vidět, a brambory velké jako kloučkova hlava.

Ale najednou přišla do kraje bída. Když všechno dozrávalo a opět to vypadalo na bohatou úrodu, kde se vzal, tu se vzal, objevil se velikánský černý mrak a spustil tolik vody, že zničila celou úrodu. Tak se to opakovalo několikrát. Lidé byli nešťastní a stěhovali se do jiných míst. Dědeček však už byl starý a svoji chaloupku opustit nechtěl. „Tady jsem se narodil, tady i zemřu,“ říkal vnoučkovi.

Jednou, když mrak zase zničil všechnu úrodu a pomalu odplouval, dědeček se pozorně díval, kterým směrem se vzdaluje. A tu si všiml, že napřed letěl na stranu půlnoční, ale pak se náhle stočil na stranu polevní a namířil si to k opuštěnému starému hradu. A divte se, on v něm zmizel. Tak je to, tam máš svůj úkryt, pomyslel si dědeček.

A druhý den ráno povídá vnoučkovi: „Půjdeme vyhnat zlý mrak. A víš, jak ho vyženeme? Zatopíme mu. Vezmi si batůžek, já vezmu nůši, naplníme je dřevem a rozděláme na hradě oheň.“ Nasekal třísek a polínek, žlutounekých jako chmýří kuřátek, suchounkých a plných pryskyřice. A jdeme. Celý den putovali. Pod hradní zeď dorazili až večer. Hrad stál na holé příkré skále. Objevili malou jeskyňku, ustlali si a usnuli. Co by potmě na hradě dělali? Ještě by si někde zlomili nohu.